

Шуліка

Франц Кафка

Переклад: Іван Кошелівець

Це був шуліка, який довбав мені дзьобом ноги. Чоботи й панчохи він уже роздовбав і тепер довбав голі ноги. Він довбав і довбав, потім неспокійно облетів кілька разів навколо мене і знову продовжував свою роботу. Повз мене проходив якийсь пан, одну хвилину спостерігав, а потім запитав, чому я терплю того шуліку.

— Я безпомічний, — відповів я. — Він прилетів і почав довбати; я, звичайно, хотів прогнати, намагався навіть душити його, але ця тварина має велику силу. Він кидався вже й до мого обличчя, але я волів офірувати свої ноги. От вони тепер майже й розтерзані.

— Пощо ж терпіти таку муку, — сказав той пан, — вистачає одного пострілу — й шуліки нема.

— Так просто? — запитав я. — І ви можете це зробити?

— Охоче, — відповів пан, — мушу лише піти додому й узяти рушницю. Можете ще витримати якої півгодини?

— Цього не знаю, — відповів я й стояв якесь мить нерухомо, наче задубівши від болю, потім сказав: — Але на всякий випадок спробуйте.

— Добре, — мовив пан, — я швидко повернуся.

Шуліка спокійно слухав цю розмову, поглядаючи то на мене, то на того пана. Мені було ясно, що він усе зрозумів; він злетів, потім гостро відкинувся назад, щоб набрати більшого розгону, і, як списник, глибоко увігнав свого дзьоба у мій рот. Падаючи навznak, я відчув себе вільним, коли він безнадійно втопився в моїй крові, що заливала всі глибини й береги.

Переклад: Іван Кошелівець